ΓΑΛΛΙΑ 2020:

ΣΧΟΛΙΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΟΥ ΑΝΤΙΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΣΜΟΥ

Αν ο 20ος αι. ήταν ο αιώνας των πρώων, τότε ο 21ος αι. είναι ο αιώνας των θυμάτων.

Και με την πρόφαση της προστασίας των τελευταίων, εδώ και δύο τουλάχιστον δεκαετίες, η δυτική δημαγωγία έχει επενδύσει τον δημόσιο λόγο και χώρο με ένα πολύ βαρύ φορτίο ιδεολογίας, πρόληψης και καταστολής προκειμένου να εγκαθιδρύσει στις μητροπόλεις της Δύσης το κοινωνικό δόγμα της «σιγής νεκροταφείου». Είτε μέσω του βαμβακερού αγγίγματος της «ιδεολογίας της ασφάλειας», είτε μέσω της ατσαλένιας πυγμής της δημόσιας τάξης, οι δυτικές μητροπόλεις περιέρχονται όλο και βαθύτερα σε ένα καθεστώς διαρκούς φόβου και ανησυχίας. Η απειλή της λεγόμενης «ισλαμιστικής τρομοκρατίας» αποτελεί πλέον μια γιγάντια βιομηχανία χειραγωγημένης πληροφόρησης και παρακρατικής προβοκάτσιας που δουλεύει ως το τέλειο άλλοθι προκειμένου οι δυτικές δημοκρατίες να μετατοπίζονται όλο και ταχύτερα προς τον κρατικό αυταρχισμό, τον διάχυτο κοινωνικό φόβο, την συναισθηματική παράλυση του πλήθους και την στρατιωτική οργάνωση της εργασίας και της κοινωνικής ζωής γενικότερα. Κοντολογίς, να μετατοπίζονται όλο και ταχύτερα προς το νέο φασισμό.

Ο αντιμουσουλμανισμός αποτελεί την ιδεολογική προμετωπίδα αυτής της φασιστικής κίνησης των πρωτοκοσμικών κρατών. Και επειδή ακριβώς θρέφεται πολιτικά από τον βαθιά ριζωμένο στις κοινωνίες ρατσισμό, καταφέρνει να συντηρείται διαρκώς στον αφρό της καθημερινής δημόσιας σφαίρας και πρακτικής. Ώστε όποτε το απαιτούν οι συνθήκες, να αναγορεύεται αυτόματα σε ιδανική αφορμή για την επιβολή μιας νέας κατάστασης έκτακτης ανάγκης. Το θηρίο της καθεστωτικής παραγωγής νοημάτων που έχει υψωθεί απέναντι από την πολυεθνική εργατική τάξη της Δύσης φαντάζει ατιθάσευτο, ιδιαίτερα όταν προφασίζεται δίχως ντροπή τις «αξίες και τα ιδανικά του πολιτισμού μας» προκειμένου να εξαπολύσει κάθε φορά ένα νέο κύμα επίθεσης ενάντια στους/ις μουσουλμάνους/ες εργάτες/τριες που ζουν και δουλεύουν στα κάτεργα των ευρωπαϊκών μητροπόλεων. Όμως πέρα από την αυτονόητη υπεράσπιση των ταξικών αδερφών μας που προέρχονται από τις χώρες του Ισλάμ, η ενότητα του πολυεθνικού προλεταριάτου πρέπει να στοχεύει και στην κατάδειξη και καταγγελία του αντιμουσουλμανισμού ως αυτό που πραγματικά είναι:

Α. Κρατική ιδεολογία για την διατίμηση της εργατικής δύναμης των μεταναστών/τριών εργατών/τριών που δουλεύουν σε ευρωπαϊκό έδαφος.

Β. Δυτικό δόγμα που χρησιμοποιείται ως πρόφαση για ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις της Δύσης στον αρα-

βικό και ισλαμικό κόσμο.

Γ. Τελικά, μια ιδεολογία που αξιοποιείται από τα αφεντικά και το κράτος τους για να νομιμοποιούνε την άσκηση εργατικής και διεθνούς πολιτικής που στρέφεται αφενός προς το εσωτερικό (υποτίμηση και διάσπαση του προλεταριάτου), αφετέρου προς το εξωτερικό (ιμπεριαλισμός και προβολή ένοπλης ισχύος)[1].

Τόσο εξαιτίας του ντροπιαστικού αποικιακού της παρελθόντος, όσο και λόγω της ιδιάζουσας θέσης που ιστορικά κατέχει στο πάνθεον των «φιλελεύθερων δυνάμεων», το γαλλικό κράτος έχει μπει από την αρχή στο παγκόσμιο παιχνίδι της «ισλαμιστικής τρομοκρατίας». Οι υλικές αιτίες αυτής της εμπλοκής, βέβαια, είναι σαφείς και μας υποδεικνύονται από την πρόσφατη ιστορία του γαλλικού κράτους. Αφενός είναι η γαλλική οικονομία, η οποία στηρίζεται σε έναν μεγάλο βαθμό στην εργασία των μουσουλμάνων προλετάριων, αφετέρου είναι τα συμφέροντα του γαλλικού ιμπεριαλισμού τα οποία έχουν επεκταθεί σε μια πλατιά σφαίρα επιρροής. Αυτή η τελευταία περιλαμβάνει την γεωπολιτική της ανατολικής Μεσογείου, τη ζώνη της υποσαχάριας Αφρικής (ζώνη του Σαχέλ), καθώς και θερμά σημεία της Μέσης Ανατολής, με πιο πρόσφατο παράδειγμα την Βηρυτό, το λεγόμενο «Παρίσι της Ανατολής».

Η κατάσταση στη Γαλλία φαίνεται ότι είναι έκρυθμη εδώ και αρκετά χρόνια. Το γαλλικό κράτος βρίσκεται από το 2015 και εξ αφορμής της τότε τρομοκρατικής επίθεσης στο θέατρο «Μπατακλάν» σε μια διαρκή κατάσταση έκτακτης ανάγκης, η οποία δεν άρθηκε ούτε περιορίστηκε με την ψήφιση του γαλλικού «patriot act»[2], ενός πακέτου αντιτρομοκρατικών νομοθετικών ρυθμίσεων τον Οκτώβρη του 2017[3]. Αντίθετα, οι εξουσίες των αστυνομικών μηχανισμών παρέμειναν «κατ' εξαίρεση» ενισχυμένες μέχρι τον Οκτώβρη του 2020, όπου το γαλλικό κράτος τέθηκε εκ νέου σε μια επιπλέον «κατάσταση έκτακτης ανάγκης», αυτή τη φορά λόγω της «υγειονομικής κρίσης του κορωνοϊού».

Η δολοφονία του Γάλλου δασκάλου Samuel Patty στις 16 Οκτωβρίου 2020 από έναν 18χρονο μουσουλμάνο τσετσενικής καταγωγής προκάλεσε ένα άνευ προηγουμένου κύμα τρομοκράτησης των μουσουλμάνων που ζουν στην Γαλλία. Προτού ακόμα ο Γάλλος υπουργός Εσωτερικών, Ζεράλ Νταρμανέν, εισηγηθεί την ψήφιση ενός αντιτρομοκρατικού νόμου ειδικά για τον μουσουλμανικό πληθυσμό της Γαλλίας, οι μπάτσοι και οι δικαστές είχαν ήδη προλάβει να εξαπολύσουν πογκρόμ και να ασκήσουν ποινικές διώξεις έναντι εκατοντάδων μουσουλμάνων, καθώς και να απαγορεύσουν την λειτουργία δεκάδων μουσουλμανικών και φιλομουσουλμανικών οργανώσεων και τζαμιών. Μεταξύ αυτών της *CCIF* (Collectif Contre l' Islamophobia en France), της *Barakacity* (μιας διεθνούς μουσουλμανικής ΜΚΟ), της *Sheikh Yassine Collective*[4] και του τζαμιού *Pantin* στο Παρίσι και *Omar* στη Λυών, το οποίο μάλιστα είχε δεχθεί εμπρηστική επίθεση στις 14-8-2020 μαζί με το τζαμί *Essalam*.

Το γεγονός, όμως, που έκανε την διαφορά ήταν η ανακοίνωση της γαλλικής προεδρίας διά στόματος Εμανιουέλ Μακρόν στις 4 Νοεμβρίου 2020. Μέσω αυτής της ανακοίνωσης και προκειμένου να υπερασπιστεί το αντιμουσουλμανικό νομοσχέδιο του Νταρμανέν απέναντι στην κριτική που δέχτηκε από τους Financial Times[5], ο Μακρόν εισήγε στο πολιτικό λεξιλόγιο της αντιτρομοκρατίας τον όρο «ισλαμικός αυτονομισμός»[6]. Σε τι ακριβώς συνίσταται αυτή η προπαγανδιστική εφεύρεση της γαλλικής δημόσιας τάξης αφήνεται να φανεί στην ανακοίνωση την ίδια:

> *{...} Εάν η Γαλλία δέχεται επίθεση κατά κύριο λόγο από ισλαμιστές τρομοκράτες, είναι επειδή εφαρμόζει την ελευθερία της έκφρασης, το δικαίωμα να πιστεύει ή να μην πιστεύει κανείς μια συγκεκριμένη τέχνη της ζωής. Και το λέω ξανά: ο λαός της Γαλλίας ξεσηκώθηκε για να πει ότι δεν θα εγκαταλείψει τίποτα από τις αξίες του, την ταυτότητά του, τα ιδανικά του. Κανένα από εκείνα τα ανθρώπινα δικαιώματα που μια μέρα του 1789 διακήρυξε για τον κόσμο.*
>
> *Το Έθνος μας είναι επίσης ενωμένο παρακολουθώντας τους τρομοκράτες όπου κι αν βρίσκονται. Ο γαλλικός στρατός αποτελεί παράδειγμα θάρρους στο Σαχέλ και η δράση του εναντίον τρομοκρατικών ομάδων ωφελεί όλη την Ευρώπη. Οι υπηρεσίες πληροφοριών μας, οι αστυνομικές υπηρεσίες μας, οι οποίες έχουν πληρώσει βαρύ τίμημα, βρίσκονται στην πρώτη γραμμή, αποτρέποντας δεκάδες επιθέσεις κάθε χρόνο. Ολόκληρος ο κρατικός μηχανισμός κινητοποιείται βάσει των νόμων που συζητούνται και ψηφίζονται στο Κοινοβούλιο. Διότι δεν αποκηρύσσουμε ούτε τη δημοκρατία ούτε το κράτος δικαίου.*[7]

Είναι προφανές ότι το χυδαίο και ρατσιστικό εφεύρημα του «ισλαμικού αυτονομισμού» συνιστά μια κρατική και βαθιά ισλαμοφοβική ορολογία για γενική ευρωπαϊκή χρήση, ιδιαίτερα στο μέτρο που κατασκευάστηκε μέσα στην «κοιτίδα της σύγχρονης δημοκρατίας» και συναρτάται με τέτοιαν έμφαση με τις «δημοκρατικές αξίες» της πολιτισμένης Δύσης. Η πρωτοκοσμική υποκρισία και ο θεσμικός ρατσισμός βρήκαν στην ανακοίνωση αυτή την πιο πρόσφατη και ενδεικτική τους έκφραση. Ο υποστηρικτής «των αξιών, των ιδανικών και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων» είναι το ίδιο πρόσωπο με εκείνον που έχει επιβάλει από τον Μάρτιο του 2020 στρατιωτικό νόμο στην Γαλλία και έχει διατάξει τους προλετάριους σε κατ' οίκον εγκλεισμό και απαγόρευση κυκλοφορίας. Όμως τα λόγια του Μακρόν αποκτούν επιπλέον αξία για τον λόγο ότι ομολογούνε έμμεσα πως η σιδηρά χείρα της γαλλικής αστυνομικής εξουσίας δεν στρέφεται αποκλειστικά προς τους/τις μουσουλμάνους/ες κατοίκους της Γαλλίας, αλλά παράλληλα κοιτάζει προς την ζώνη του Σαχέλ[8], όπου ο γαλλικός ιμπεριαλισμός είναι επικεντρωμένος τα τελευταία

1. Για περισσότερα σχετικά με τον αντιμουσουλμανισμό και τις πρώτες «τρομοκρατικές επιθέσεις» σε ευρωπαϊκές μητροπόλεις που ακολούθησαν την επίθεση στους δίδυμους πύργους στις 11/9/2001 βλ. την 16σέλιδη προκήρυξη της *federaction: ομοσπονδία αυτόνομων ομάδων* με τίτλο «Που σημαδεύουν; Ο αντιμουσουλμανικός πυρετός σαν εργαλείο ολοκληρωτισμού και προετοιμασία για πόλεμο» που κυκλοφόρησε το 2007 σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και Πάτρα (διαθέσιμη στο δίκτυο).2.
2. «Patriot act» ονομάστηκε το πακέτο αντιτρομοκρατικών νομοθετικών ρυθμίσεων που ψηφίστηκε από το αμερικανικό Κογκρέσο τον Οκτώβρη του 2001 και προέβλεπε περιληπτικά την θεσμική αναγνώριση της υπέρτερης αξίας του δικαιώματος της κρατικής ασφάλειας έναντι των ατομικών ελευθεριών των πολιτών. Για περισσότερα βλ. *Η μακριά κρίση, ο μακρύς πόλεμος και η μεγάλη προβοκάτσια*, περ. «Sarajevo», τευχ. 55, Οκτώβρης 2011.
3. Βλ. Politico-Liberation, *Ο νέος αντιτρομοκρατικός νόμος και η πρόκληση για τον Μακρόν*, εφημ. «Καθημερινή», 8-10-2017.
4. Η περίπτωση της «Sheikh Yassine Collective» είναι ιδιαίτερη διότι αποτελεί μια φιλοπαλαιστινιακή οργάνωση αράβων που ζουν στην Γαλλία και υποστηρίζεται ανοιχτά από την παλαιστιανιακή Χαμάς αλλά και από το τουρκικό κράτος. Η δράση των παλαιστινιακών οργανώσεων στην Ευρώπη έχει αποτελέσει και στο παρελθόν σημείο τριβής μεταξύ ΕΕ και Τουρκίας. Άλλωστε το όνομα της οργάνωσης αποτελεί αναφορά στον σεΐχη Ahmed Yassin (1936-2004), ιδρυτή και πνευματικού ηγέτη του παλαιστινιακού πολιτικοθρησκευτικού κινήματος της Χαμάς. Υπ' αυτή την έννοια, η πολιτική απαγόρευση της Sheikh Yassine Collective, όπως και του γαλλικού παραρτήματος της τουρκικής κεμαλικής οργάνωσης των «Γκρίζων Λύκων», πρέπει να τοποθετηθεί για την καλύτερη κατανόησή της στο πλαίσιο της γαλλοτουρκικής διένεξης για την ηγεμονία στον ισλαμικό κόσμο.
5. Στις 21-10-2020 ο αρθρογράφος Ben Cohen δημοσίευσε στους FT ένα άρθρο με τίτλο «France Bans Pro-Hamas 'Sheikh Yassin Collective' Implicated in Beheading of Paris School Teacher» μέσω του οποίου ασκούσε κριτική στις επιλογές του γαλλικού κράτους υπό την κατηγορία του αντιμουσουλμανισμού.
6. Στα γαλλικά «séparatisme islamiste».
7. Ολόκληρη η ανακοίνωση της γαλλικής προεδρίας διαθέσιμη στο δίκτυο elysee.fr (ημερομηνία ανάκτησης 4-11-2020).
8. «Ζώνη του Σαχέλ» ονομάζεται η λωρίδα γης νότια της ερήμου Σαχάρα στην Αφρική η οποία ξεκινά δυτικά από την βόρεια Σενεγάλη, και διατρέχει τη Μαυριτανία, το κεντρικό Μάλι, την βόρεια Μπουρκίνα Φάσο, τον Νίγηρα, το Τσαντ, το Σουδάν και καταλήγει στη βόρεια Ερυθραία στα παράλια της Ερυθράς Θάλασσας.

χρόνια, εκτελώντας διαρκώς στρατιωτικές επιχειρήσεις· κατά «ισλαμιστών τρομοκρατών» ασφαλώς.

Όμως πρέπει να γίνει επίσης σαφές ότι ο «ισλαμικός αυτονομισμός» αποτελεί ένα ακόμα βέλος στην φαρέτρα των γαλλικών αφεντικών, το οποίο είναι βέβαιο ότι πρώτα θα στραφεί ενάντια στους μουσουλμάνους/ες εργάτες/τριες που ζούνε στην Γαλλία και έχουν συγκροτήσει την μεγαλύτερη ισλαμική κοινότητα της Ευρώπης, με βαθιά και ισχυρά ερείσματα στην ντόπια πολιτισμική ζωή. Η κατασκευή του «ισλαμικού προβλήματος» και το δόγμα της πρόληψης ενάντια στην ισλαμιστική απειλή αποτελούν κατηγορίες της κυρίαρχης «αντιτρομοκρατικής» ιδεολογίας που επιτελούν τον ρόλο της διατίμησης της εργατικής δύναμης του πολυεθνικού προλεταριάτου. Όσο πιο «επικίνδυνοι» εμφανίζονται οι μουσουλμάνοι προλετάριοι στην Ευρώπη, όσο πιο «οπισθοδρομικές» λέγεται ότι είναι οι μουσουλμάνες γυναίκες, τόσο φτηνότερα θα δουλεύουν στα εργοστάσια των μητροπόλεων και στα χωράφια της ευρωπαϊκής υπαίθρου. Οι εξελίξεις στο αντιμουσουλμανικό μέτωπο κοιτάνε κυρίαρχα προς το εσωτερικό της πολυεθνικής εργατικής τάξης στην Γαλλία και τα συμφέροντα των εθνικών αφεντικών.

Κι αυτή η υποτίμηση δεν είναι μονάχα οικονομική, μολονότι στην τιμή του μισθού και του ημερομισθίου εντοπίζεται πράγματι ένα διαχρονικό σημείο ισορροπίας της ταξικής σχέσης. Αυτή η υποτίμηση δυστυχώς είναι πολλαπλή. Οι μουσουλμανικές κοινότητες συκοφαντούνται, ο ίδιος ο ισλαμικός πολιτισμός δυσφημείται και οι κοινωνικές σχέσεις μπαίνουν κάτω από το μικροσκόπιο των υπηρεσιών της δημόσιας ασφάλειας, ενόψει της συλλήβδην αναγόρευσής τους σε εν δυνάμει τρομοκρατικές κοιτίδες. Η εκστρατεία δυσφήμησης και συκοφάντησης των «μουσουλμανικών γκέτο» των ευρωπαϊκών μητροπόλεων είναι παλιά και πράγματι στοχεύει ευθέως το πολυεθνικό, μουσουλμανικό, προλεταριακό υποκείμενο που εγκαταβιεί εκεί. Και το οποίο τελευταία, προς ελπίδα όλων μας, όλο και συχνότερα εκδηλώνει την δυσαρέσκειά του[9] με ποικίλους τρόπους ενάντια στους σχεδιασμούς των ευρωπαίων φασιστών.

Όπως ήταν αναμενόμενο, οι ρατσιστικές και συκοφαντικές πολιτικές του γαλλικού κράτους κατά του Ισλάμ βρήκαν γρήγορα την αντιμετώπιση που τους άρμοζε, τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό της χώρας. Στο Παρίσι και σε άλλες επαρχιακές πόλεις οργανώθηκαν άμεσα διαδηλώσεις που σωστά επικέντρωσαν στο αντιμουσουλμανικό νομοσχέδιο όχι ως «συνταγματική παρεκτροπή της γαλλικής δημοκρατίας» αλλά ως μια φασιστική πολιτική «που διαρκώς επεκτείνεται προς όλους μας»[10]. Επιπλέον, το μπαράζ κινήσεων του γαλλικού κράτους με την πρόταση προς ψήφιση του λεγόμενου «νόμου για την παγκόσμια ασφάλεια»[11] (loi sécurité globale) στα τέλη του Νοεμβρίου 2020 έχει ανεβάσει σε εξαιρετικό βαθμό τον πήχη της καταστολής, με αποτέλεσμα το γαλλικό αντιφασιστικό κίνημα να βρίσκεται αντιμέτωπο με μια σειρά ζητημάτων, όλων τους σημαντικής προτεραιότητας.

Στον ισλαμικό κόσμο τα πράγματα ήταν πιο ξεκάθαρα. Το αντιμουσουλμανικό νομοσχέδιο του Νταρμανέν στιγματίστηκε και καταδικάστηκε όπως έπρεπε. Διαδηλώσεις ξέσπασαν πολύ γρήγορα σε Φιλιππίνες, Ιράν, Υεμένη, Παλαιστίνη, Λίβανο και αλλού, ενώ στην Τουρκία, πέρα από τις διαδηλώσεις που διοργανώθηκαν σε διάφορες πόλεις, το τουρκικό κράτος προέτρεψε σε μποϊκοτάζ γαλλικών προϊόντων. Παρόλα αυτά, οι κινητοποιήσεις κατά του γαλλικού κράτους ανά την υφήλιο δεν θα έπρεπε να τεθούν κάτω από το ίδιο πρίσμα. Ενώ

9. Πέρα από το κύμα μαχητικών διαδηλώσεων που έχει προκαλέσει στην Γαλλία τόσο το αντιμουσουλμανικό νομοσχέδιο, όσο και αυτό της λεγόμενης «καθολικής ασφάλειας», το δικό τους ενδιαφέρον παρουσιάζουν οι κινηματικές διαδικασίες που ξεκινούν από κοινότητες μεταναστών χωρίς χαρτιά στην Ευρώπη και οι οποίες, με την υποστήριξη αλληλέγγυων, είχαν οργανώσει στα τέλη Δεκέμβρη 2020 αυτόνομες διαδηλώσεις σε Παρίσι, Μαδρίτη, Βρυξέλλες, Μπολόνια κ.α.

10. Για περισσότερα βλ. στο παράθεμα «Διαδήλωση ενάντια στην απαγόρευση της CCIF - κοινή ανακοίνωση 30 οργανώσεων».

11. Το «νομοσχέδιο για την παγκόσμια ασφάλεια» έχει τον χυδαίο υπότιτλο «προστατεύουμε αυτούς που μας προστατεύουν» και αφήνει τα χέρια της αστυνομίας λυτά. Ειδικότερα περιλαμβάνει χρήση ντρόουν με κάμερες, περισσότερες αρμοδιότητες στους σεκιούριτι και τους δημοτόμπατσους, ποινικοποίηση της δημοσίευσης φωτογραφιών που απεικονίζουν αστυνομικούς σε ώρα υπηρεσίας, ποινικοποίηση δημοσίευσης προσωπικών στοιχείων αστυνομικών κ.ά. Η πρόταση προς ψήφιση έχει προκαλέσει μαζικές αντιδράσεις και μαχητικές διαδηλώσεις σε πολλές γαλλικές πόλεις.

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΤΗΣ CCIF[15]– ΚΟΙΝΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ 30 ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ.

Εμείς οι νέοι, φοιτητές/τριες, μισθωτοί/ες και επισφαλείς θέλουμε να φωνάξουμε πως η ισλαμοφοβία ενισχύεται στην κοινωνία μας.

Εναντιωνόμαστε, όλοι/ες μαζί, στις διακρίσεις και στη βία ενάντια στους μουσουλμάνους/ες και σε όσους/ες θεωρούνται πως είναι μουσουλμάνοι/ες.

Μοιραζόμαστε τη φρίκη και την οργή για τις επιθέσεις που έχουν γίνει με στόχο αθώους. Και θέλουμε να δηλώσουμε πως ο ενορχηστρωτής των επιθέσεων δεν είναι άλλος από την κυβέρνηση, που θέλει έτσι να εισάγει νόμους που δεν αντιμετωπίζουν την τρομοκρατία και είναι επικίνδυνοι για τις ελευθερίες. Τις ελευθερίες στο επίπεδο της κουλτούρας, της συνείδησης και της οργάνωσης που βρίσκονται σε κίνδυνο και η αύξηση των βίαιων περιστατικών απέναντι στους μουσουλμάνους/ες λειτουργεί προς αυτή την κατεύθυνση.

Ενάντια στα μέτρα ασφαλείας της «εξαίρεσης που έχει γίνει κανόνας».

Ενάντια στις συλλήψεις παιδιών «προκειμένου να απολογηθούν για την τρομοκρατία»[14].

Ενάντια στην απαγόρευση των αντιρατσιστικών οργανώσεων όπως η CCIF και των ανθρωπιστικών οργανώσεων όπως η Baraka City.

Ενάντια στο κλείσιμο των τόπων προσευχής και των μη αναγνωρισμένων από το κράτος σχολείων.

Η Ισλαμοφοβία συνυφασμένη με τους κρατικούς θεσμούς, τείνει να νομιμοποιήσει τις αγριότητες ενάντια στους/στις μουσουλμάνους/ες και σε όσους/ες θεωρούνται μουσουλμάνοι/ες στο Παρίσι, στον Πύργο του Άιφελ ή στην Αβινιόν. Οι επιθέσεις είναι πολλές και σοβαρές. Ενώ δεν έχει γίνει καμία επίσημη κί-

αυτές που έγιναν επί γαλλικού εδάφους ξεκίνησαν από την άμεση υπεράσπιση του μουσουλμανικού πληθυσμού που έχει καθιερώσει όρους πάγιας συνύπαρξης μέσα στις δυτικές κοινωνίες, εκείνες που διοργανώθηκαν απ' άκρη σ' άκρη του αραβικού κόσμου φέρουν ένα διαφορετικό νόημα και σχετίζονται περισσότερο με τον αναβαθμισμένο ρόλο που έχει αποκτήσει το τουρκικό κράτος ως καθολικός υπερασπιστής του μουσουλμανικού κόσμου. Και γι' αυτό χρήζει να αναλυθούν μέσα από το πρίσμα της σύγχρονης γαλλοτουρκικής διένεξης και των διακυβευμάτων που αυτή παράγει στην διεθνή πολιτική.

Η σύγκρουση μεταξύ γαλλικού και τουρκικού κράτους δεν είναι απλά μια σύγκρουση ιμπεριαλισμών με αντιθετικά συμφέροντα. Κατά την γνώμη μας ενσωματώνει τις προκείμενες μιας σύνθετης και ευρύτερης σύγκρουσης που έχει να κάνει με την πολιτική ηγεμονία στον ισλαμικό κόσμο. Το γαλλικό κράτος από την μία, ως ιστορικός κληρονόμος ενός φιλελεύθερου και συμπεριληπτικού πνεύματος της πολιτισμικής συνύπαρξης έχει εκτροχιαστεί εδώ και χρόνια σε όλο και πιο αυταρχικές κατευθύνσεις. Τόσο μέσα από την όλο και πιο εμφατική εμπλοκή του στον παγκόσμιο «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» όσο και μέσω της διαρκούς επίθεσης στον γαλλικό μουσουλμανικό πληθυσμό επιχειρεί να καθιερώσει ένα πανευρωπαϊκό δόγμα για το Ισλάμ στην Ευρώπη. Αυτό είναι το δόγμα της αποτροπής της πολιτικοποίησης των μουσουλμανικών κοινοτήτων στην βάση του πολιτικού Ισλάμ. Από την άλλη το τουρκικό κράτος, μέσω της ήπιας ισχύος διπλωματικής πολιτικής που εφαρμόζει, έχει αυτοανακηρυχθεί σε εκπρόσωπο του απανταχού γης μουσουλμανικού πληθυσμού και σε βασικό υποστηρικτή του πολιτικού Ισλάμ. Αυτή η σύγκρουση κυοφορείται για χρόνια στην καρδιά των ευρωπαϊκών μητροπόλεων, όπου τα πρωτοκλασσάτα κράτη πασχίζουν να διατηρήσουν μιαν εύθραυστη ισορροπία μεταξύ της στάσης που τηρούν απέναντι στην Άγκυρα και του μουσουλμανικού πληθυσμού που φιλοξενούν εδώ και δεκαετίες στο εσωτερικό των μητροπόλεών τους. Ως απολήξεις αυτή της σύγκρουσης πρέπει να διαβαστούν και οι πρόσφατες εξελίξεις στο μέτωπο του αντιμουσουλμανισμού στην Γαλλία.

Τέλος, μια ξεχωριστή μνεία αξίζει να γίνει για τον καθ' ημάς αντιμουσουλμανισμό, ο οποίος έχει ευδοκιμήσει πάνω στο έδαφος του ρατσισμού που για τρεις και πλέον δεκαετίες καλλιεργείται συστηματικά στην ελληνική κοινωνία. Η όλο και στενότερη προσαρμογή των ελληνικών και των γαλλικών διπλωματικών και γεωπολιτικών συμφερόντων, όπως αυτά εκφράζονται για παράδειγμα μέσω της εκπόνησης του πρόσφατου εξοπλιστικού προγράμματος των ελληνικών όπλων όσο και μέσω της φερόμενης ταύτισης των πολιτικών προτεραιοτήτων στην ανατολική Μεσόγειο με βασική αιχμή τους τον αντιτουρκισμό, είναι δείγμα δυσοίωνο για τις εξελίξεις στο μέτωπο του αντιμουσουλμανισμού[12]. Πάνω σε αυτές τις κακόφημες και εγκληματικές κρατικές συμμαχίες είναι που βρίσκουν έρεισμα διάφορα σιχάματα της ελληνικής alt-right, όπως για παράδειγμα ο Κωνταντίνος Μπογδάνος και ο Τάκης Θεοδωρόπουλος[13], συκοφαντώντας τους/τις μουσουλμάνους/ες εργάτες/τριες που ζούνε στην Αθήνα και και στιγματίζοντάς τους συλλήβδην ως «εν δυνάμει τρομοκρατική απειλή». Και γι' αυτούς τους επιπλέον λόγους γίνεται ακόμα επιτακτικότερη η πολιτική ανάγκη της υπεράσπισης των μουσουλμάνων ταξικών αδερφών μας από το μοναδικό πέπλο σκοταδισμού που απλώνεται πάνω από τις ζωές τους: το πέπλο του φασισμού της Δύσης στον 21ο αιώνα.

12. Στις 2-12-2020 η καραβανάδικη ιστοσελίδα «defencenet» αναδημοσίευσε άρθρο ιταλικής εφημερίδας σύμφωνα με το οποίο έλληνες κομάντο θα συμμετάσχουν στην ειδική «αντιτρομοκρατική» ομάδα Takuba σε επιχειρήσεις στο Μάλι. Ήδη από το καλοκαίρι του 2020 ο Ν. Δένδιας είχε ανακοινώσει ότι «ο ελληνικός στρατός είναι έτοιμος να διαδραματίσει πιο ενεργό ρόλο στην Δυτική Αφρική, στο πλευρό των Γάλλων. Μένει να δούμε το μέγεθος αυτής της εμπλοκής.
13. Μέσω της στήλης που επιμελείται στην εφημερίδα «Καθημερινή» ο Τ. Θ. εξαπολύει εδώ και χρόνια κύματα χυδαίας επίθεσης ενάντια στους μουσουλμάνους της Αθήνας και του κόσμου που εκφράζει την αλληλεγγύη του σε αυτούς. Εν τω μεταξύ ο Κ.Μ. πρόσφατα έφερε σε συζήτηση της Βουλής το θέμα της απαγόρευσης της μπούργκας με το χυδαίο επιχείρημα της δημόσιας ασφάλειας. Σε φασίστες σαν τους παραπάνω, το αντιφασιστικό μίσος είναι εκ των προτέρων νόμιμο και δικαιολογημένο.
14. Εδώ γίνεται αναφορά στο περιστατικό όπου το απόγευμα της δολοφονίας του Patty μπάτσοι προσήγαγαν με τη βία ανήλικους μαθητές και μαθήτριες (ο μικρότερος 11 χρόνων) από τα σπίτια τους προκειμένου να δώσουν εξηγήσεις ενώπιον του ειδικού εισαγγελέα αντιτρομοκρατίας, δίχως καμία μέριμνα για προστασία της παιδικής ηλικίας και ευαλωτότητας.
15. Collectif contre l'islamophobie en France.
16. Απόσπασμα από κοινή προκήρυξη που υπέγραψαν και κυκλοφόρησαν οι παραπάνω οργανώσεις. Πηγή: La jeunesse s' engage contre l' islamophobia, 12-12-2020, διαθέσιμο στο acta.zone.

νηση που να τις περιορίζει, ο Τύπος συνεχίζει να δίνει βήμα σε γνωστά για την ενθάρρυνση του ρατσισμού δημόσια πρόσωπα. Σε αυτά τα μέσα είναι που έχει δημιουργηθεί η εξαίρεση από τη ανεξιθρησκεία του κράτους και των θεσμών προκειμένου να αναδυθεί η Ισλαμοφοβία. Με αυτό τον τρόπο εμποδίζεται η δυνατότητα των μουσουλμάνων να εκφραστούν και να οργανωθούν, ενώ παράλληλα στοχοποιούνται και καθίστανται οι «συνήθεις ύποπτοι».

Αν τους αρέσει τόσο ο πόλεμος, πρέπει να τους τον κάνουμε.

Αν το προηγούμενο Σάββατο είχε το άρωμα του 2016, σήμερα (6/12), εμφανίστηκε στο δρόμο ένα μίγμα της κληρονομιάς του «μπλακ μπλοκ» και του πνεύματος των «Κίτρινων Γιλέκων», μετασχηματίζοντας τη διαδήλωση ήδη από την αρχή της σε μια πραγματική δοκιμασία για τις αρχές, καθώς οι διαδηλωτές αρνήθηκαν να εγκλωβιστούν στον κλοιό της αστυνομίας και απέδειξαν πως η «λαϊκή θέληση» δεν παραιτείται μέχρι την απόσυρση του #LoiSecuriteGlobale.

ACTA, Action antifasciste Nantes, Action antifasciste Paris-Banlieue, Action antifasciste Strasbourg, AKIRA, Alliance Citoyenne du Grand Lyon, Alliance Citoyenne des hijabeuses, BLM Nantes, Collectif antifasciste Picardie, Collectif Dar Harraga, Collectif féministe décolonial NTA Rajel, Collectif McDroits, Collectif Vies Scolaires en Colère IDF, Comité Vérité et Justice 31 contre les violences policières et le Racisme d'État, Coordination contre le Racisme et l'Islamophobie, Étudiants Musulmans de France, Fédération Syndicale Étudiante (FSE), Genepi, Groupe Antifasciste Lyon & Environs (GALE), La Chapelle Debout, La Femme en Papier, Mauvais Genre(s) club LGBTQIA+ de l'École du Louvre, MJCF Val de Marne, MWASI Collectif, Nantes Révoltée, NPA Jeunes Pour des Alliances TPGQF, Se fédérer, SIAMO Paris Antifa, Solidaires Étudiant-e-s, Temps qu'on sème, Union des Démocrates Musulmans Français, Youth for climate Ile de France[16].